

РЕШЕНИЕ

№ 6906

гр. София, 03.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 22.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5132** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 202, във вр. с чл. 197 от АПК.

Образувано е по жалба на И. В. Й. и Д. В. Й. и двамата от [населено място], срещу писмо, изх. № СИС19-ДИ09-1/2/25.09.2019 г. на кмета на Столична община /СО/, с което жалбоподателите са уведомени, че е налице висящ съдебен спор по отношение на част от имот, предоставен в обезщетение на отчуждения от жалбоподателите имот, до приключване на който с влязъл в сила съдебен акт, дирекцията не би могла да извърши действия по завършване на процедурата по отчуждаване.

Изложени са подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното писмо. Моли съдът да отмени същото и да върне преписката на административния орган със задължителни указания.

В съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв. Г., която счита, че е налице категоричен отказ за разглеждане на заявлението.

Ответникът – кметът на Столична община, чрез процесуален представител юриск. Ю. поддържа тезата, че писмото е уведомително и касае спиране на административното производство. По същество излага съображения, че към настоящият момент СО не може да се обезщетят с имот правоимащите лица, поради което същите следвало да изразят съгласие за парично обезщетение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № ИК-4654/02.12.1974 г. на председателя на СГНС е отчужден имот от Й.

С. Х., общ наследодател на жалбоподателите по реда на ЗТСУ (отм.). Отчужденият имот е завзет без да е дадено предварително обезщетение. Със заповед № РД-41-5/16.01.1995 г. на кмета на Столична голяма община, издадена на основание чл. 100 от ЗТСУ (отм.) е даден на Х. в обезщетение незастроен недвижим имот, находящ се в [населено място], съставляващ парцел VIII-48, 1774 от кв. 47 по плана на Горна баня, с площ от 1000 кв.м. След влизане в сила на заповед № РД-41-5/16.01.1995 г. е установено, че парцел VIII-48, 1774 попада в реституиран по реда на ЗСПЗЗ имот на трето лице, поради което наследодателят на жалбоподателите бил съдебно отстранен от част от дадения като обезщетение недвижим имот.

Със заявление с вх. № СОА18-ГР94-6253 от 06.12.2018 г., допълнено със заявление № СОА18-ГР94-6253/2 от 07.12.2018 г. е поискано от СО по реда на § 9 от ПР на ЗУТ да бъде довършена процедурата по отчуждаване и обезщетяване, като е прието, че заповед № РД-41-5/16.01.1995 г. не е породила действието си в пълен обем, предвид съдебното отстраняване на наследодателя на жалбоподателите.

С писмо, изх. № СИС19-ДИ09-1/2/25.09.2019 г. на кмета на СО, се уведомяват жалбоподателите, че е налице висящ спор по отношение на част от имота, предоставен в обезщетение и докато същият не приключи с влязъл в сила акт на съда или оттегляне на жалбата, Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ при СО не може да извършва действия по довършване на процедурата по отчуждаване.

При горните фактически установявания съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от заинтересовани лица, инициатори на производството, и в срока по чл. 197, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Писмо с изх. № СИС19-ДИ09-1/2/25.09.2019 г., съдържащо оспореното волеизявление, е издадено от компетентен орган, предвид приложената на л. 304 от делото заповед № СОА19-РД15-10796/18.09.2019 г.

Видно от съдържанието на писмо, изх. № СИС19-ДИ09-1/2/25.09.2019 г., със същото е отказано да бъде разгледано по същество заявление с вх. № СОА18-ГР94-6253 от 06.12.2018 г., допълнено със заявление от 07.12.2018 г., по съображения, че е налице висящо съдебно производство, до приключване на което не може да се издаде исканият акт. Така постановеният акт има характер на акт за спиране на производството за издаване на административен акт.

Предпоставките за спиране на административното производство са дадени в чл. 54 от АПК, като предвид съдържанието на волеизявлението в случая се касае за хипотезата на чл. 54, ал. 1, т. 5 - при наличието на образувано друго административно или съдебно производство, когато издаването на акта не може да стане преди неговото приключване. Не всяко съдебно или административно производство обаче има значение за решаването на конкретно поставения въпрос. За да е налице преюдициалност, следва едното производство да е обусловено от другото, а в случая такава зависимост няма. От описаните в писмото съдебни спорове не се установява да е налице пречка за произнасяне по заявление по реда на § 9 от ПР на ЗУТ. Споровете по цитираните гр. д. 16593/2013 г. на СГС и в. гр. д. № 6109/2018 г. на Апелативен съд С. са по повод искания за обезщетения за вреди от жалбоподателите срещу Столична община. Обезщетенията за вреди, било по ЗЗД или по ЗОДОВ, нямат никаква връзка с обезщетенията (включително и парични) по ЗТСУ (отм.) или ЗУТ. Първите са обезвреда на деликтно основание и са независими и паралелни с дължимото равностойно обезщетение за отчужден имот.

Обратното, хипотезите на нормите на § 9, ал. 1 и ал. 2 ПР ЗУТ посочват кои са относимите за приложението им обстоятелства, които следва да бъдат предмет на установяване за прилагане на правните възможности, посочени в тях. Видно от съдържанието на нормата общото за двете хипотези е започнало, но неприключено при действието на глава пета, раздел I ЗТСУ (отм.) отчуждително производство и неизплащане на обезщетение. В първата хипотеза -тази на ал. 1 е налице издадена заповед за отчуждаване, обезщетението не е изплатено, но имотът е завзет до 30 октомври 1998 г. В този случай правоимащите могат да искат приключване на производството чрез определяне и заплащане на обезщетението за отчуждения имот по ЗТСУ (отм.), респ. чл. 102 ЗС. В хипотезата на ал. 2 на § 9 ПР ЗУТ, производството е започнало със заповед за отчуждаване, обезщетението е определено, но не е изплатено и имотът не е завзет от общината, т. е. фактическата власт все още се упражнява от собственика. В тази хипотеза последният има право да иска издаване на заповед за прекратяване на административното производство по отчуждаване. Т.е. и в двата случая задължителен елемент за наличието на неприключила процедура е получаването или изплащането на определеното обезщетение.

Следва да бъде посочено още, че споровете, свързани с получения в обезщетение недвижим имот са приключили към 2011 г. с постановяване на определение № 36/13.01.2011 г. по гр.д. № 873/2010 г. на ВАС.

Гореизложеното налага извода, че не е налице съдебно производство, което да е от значение за произнасянето на административния орган по заявление с вх. № СОА18-ГР94-6253 от 06.12.2018 г, допълнено със заявление от 07.12.2018 г. Липсата на материалноправни предпоставки за спиране на административното производство водят до незаконосъобразност на писмо изх. № СИС19-ДИ09-1/2/25.09.2019г., поради което същото следва да бъде отменено.

От процес. представител на жалбоподателя се прави изрично волеизявление за липса на претенция за разноси и съдът не дължи произнасяне в тази посока, предвид изхода на спора.

Така мотивиран съдът на основание чл. 200 от АПК

ОПРЕДЕЛИ

ОТМЕНЯ писмо, изх. № СИС19-ДИ09-1/2/25.09.2019г. на кмета на Столична община /СО/, с което по същество е спряно административното производство по заявление с вх. № СОА18-ГР94-6253 от 06.12.2018г, допълнено със заявление от 07.12.2018г. от И. В. Й. и Д. В. Й.;

ВРЪЩА делото като преписка на кмета на Столична община за произнасяне по заявление с вх. № СОА18-ГР94-6253 от 06.12.2018 г., допълнено със заявление от 07.12.2018 г. от И. В. Й. и Д. В. Й., съобразно указанията за тълкуване и прилагане на закона.

Определението подлежи на обжалване, съгласно чл.200, ал.2 АПК, с частна жалба от страните, участващи в административното производство, в 7-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

